

VYZNÁNÍ VÍRY

SBORU EVANGELIKÁLNÍCH BAPTISTŮ JABLONEC

TROJEDINÝ BŮH

Věříme v jediného¹⁾ živého a pravého Boha²⁾ o kterém tak mocně svědčí celé stvoření³⁾ - nezměrností vesmíru i nevýslovně malými částmi hmoty a života, moudrou uspořádaností a úžasnou jednotností v nesčíslné rozmanitosti a krásě. A tvůrce vždy přesahuje svůj výtvar. Proto věříme v lidsky nepoznatelného neviditelného Boha⁴⁾, který je všudypřítomný⁵⁾, všemohoucí⁶⁾, věčný⁷⁾, nekonečný⁸⁾, neměnný⁹⁾, vševědoucí¹⁰⁾ a absolutně svrchovaný¹¹⁾. Proto mohou lidé ze stvoření odhadnout jen zlomek toho, jaký Bůh je. Sám se nám musel skrze Písmo zjevit; a jen tak jsme mohli poznat i jeho svatost¹²⁾, čistotu¹³⁾, dokonalost¹⁴⁾, spravedlnost¹⁵⁾ a nenávisť k hříchu a hřešícím¹⁶⁾; ale také jeho nekonečné milosrdenství¹⁷⁾ a lásku¹⁸⁾.

1)1Kor. 8,4b; 2)Jer. 10,10; 3)Ž. 19,2 a Ř. 1,19-20; 4)1Tim. 1,17; 5)Ž. 139,7-10; 6)Gen. 17,1 a Jób 42,2; 7)Gen.21,33; 8)1Kr. 8,27; 9)Mal. 3,6; 10)Ž. 139,4; 11)Iz. 46,10; 12)Lev. 11,44; 13)Jak.1,13; 14)Mat 5,48; 15)Neh. 9,33; 16)Ž.45,8 a 5,6; 17)Ž. 136,1; 18)Ř. 5,8;

V jediném Bohu existují tři božské a nekonečné osoby¹⁾ s věčnou jsoucností a plnou božskou podstatou- Otec, Slovo neboli Syn, a Duch svatý²⁾³⁾ a každý je cele Bohem. Každá osoba je však také samostatná v jednání i moci a přesto je jejich podstata jednotná a nerozdělná⁴⁾. A každá z nich má jiný úkol⁵⁾⁶⁾ při spáse člověka⁷⁾⁸⁾. Právě toto poznání Boha nám zjevuje jen Boží slovo v Bibli.

1)Mat. 3,16-17 ; 2)Mat. 28,19; 3)2Kor.13,13; 4)J.10,30 a J.15,26 a 1J. 5,7-8; 5)1Kor. 8,6; 6)J. 1,17b-18; 7)J. 15,26; 8)Gal. 4,4-6

STVOŘENÍ

Vesmír, země i veškerá příroda není produktem náhodných fyzikálních či chemických procesů a slepé evoluce. Věříme, že Stvořitelem i udržovatelem všeho viditelného i neviditelného je Bůh¹⁾²⁾³⁾; a život na Zemi, v celé jeho pestrosti⁴⁾, vytvořil Stvořitel v šesti dnech podle své vůle právě tak, jak nám to popisuje úvod knihy Genesis. A že celé stvoření bylo velmi dobré⁵⁾.

1)J. 1,1-3; 2)Žid. 1,2; 3)Jób 26,13; 4)Ř. 1,20; 5)Gen. 1,31

Poté, co stvořil všechny nebeské bytosti a ostatní tvory, stvořil Bůh i člověka – muže a ženu, s nesmrtelnou duší a schopností žít v obecenství s Bohem. Byli korunou stvoření, stvoření k Božímu obrazu¹⁾ v poznání, spravedlnosti i svatosti. Měli Boží zákon zapsaný ve svých nitrech²⁾, ale měli svobodnou vůli; a ta nevyklučovala možnost změny postoje a odvrácení³⁾.

1)Gen. 1,27; 2)Ř. 2,14-15 3)Kaz. 7,29;

Také, že v ráji dostali lidé jediný zákaz¹⁾: Nesměli jíst ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého. Padlý archanděl Satan však použil lstivého hada, který svedl k neposlušnosti Evu, a ta pak Adama²⁾. Tímto hříchem byli oba odděleni od své původní spravedlnosti a od společenství s Bohem³⁾. Jejich pád do hříchu a následná smrt však postihly nejen je, ale i všechny jejich potomky- tj. celé lidstvo⁴⁾. Všichni se od chvíle pádu rodíme s padlou přirozeností⁵⁾⁶⁾, tíhneme k neposlušnosti a zlu⁷⁾ a pro Boha jsme duchovně mrtví⁸⁾. Do hříšnosti kvůli lidem upadlo i celé stvoření⁹⁾.

1)Gen. 2,16-17; 2)Gen. 3,6; 3)Gen. 3,23-24; 4)Gen. 6,5; 5)Ř. 3,12; 6)Ř. 3,23; 7)Jer. 17,9; 8)Ef. 2,1; 9)Ř. 8,20-21 a Gen. 3,17;

BOŽÍ SLOVO

Celá Bible, tj. 39 knih Starého a 27 knih Nového Zákona (bez apokryfů – v NZ ani jeden citát!) jsou vdechnutou¹⁾ a zapsanou Boží řečí k lidem²⁾³⁾, která jediná je v originálních jazycích přesnou, dostatečnou, neměnnou, bezchybnou, nezbytnou a konečnou normou veškerého spásného poznání, víry a poslušnosti vedoucí ke Kristu⁴⁾. Jakékoli dodatky, odchylky i nebiblické praxe vždy Písmu berou plnou pravdu a autoritu.

1)2Tim. 3,16-17; 2)2P. 1,19-21; 3)L. 16,29 a J.20,30-31; 4) Ef. 2,20;

Autorita Písma pochází od Boha, který je pravdomluvný¹⁾; proto i Jeho slovo je ve všech oblastech pravdou, která je nezávislá na názorech a učení lidí či církví. Jen Písmo nám zjevuje plné odhalení jediné cesty skrze Krista ke spáse člověka ve své

celistvosti a bezchybnosti²⁾. A Jeho autorita je potvrzována Duchem svatým v nitru Božích dětí³⁾.

1)2Sam. 7, 28; 2)1J. 5,9-11; 3)J. 16,13;

Jen ve svatých Písmech Bible je postupně zjeveno zaslíbení spásy¹⁾ v Mesiáši - Kristu a uskutečnění spásy je plně ukázáno v evangeliu²⁾. To je konečnou zvěstí o možné záchraně³⁾ hříšníků před Božím soudem a výzvou⁴⁾ k pokání a návratu k Bohu. Jedině evangelium⁵⁾ je spolu s působením Ducha svatého⁶⁾ plně dostačující k tomu, aby jím mohli být lidé znovuzrozeni, oživeni a obnoveni k životu pro Boží slávu⁷⁾. Toto jádro evangelia je možné pochopit ve všech překladech Bible.

1)Žid. 1,1; 2)1Kor. 15,3-4 a J. 1,17 a Žid. 1,2-3; 3)Sk. 2,40; 4)Mk. 1,15; 5)Ř. 1,16; 6)2Kor. 3,6; 7)Tit. 2,11-13;

Bůh skrze své Slovo také zjevil svůj morální zákon jako součást smlouvy s Izraelským národem, který je shrnut v Desateru¹⁾. Ale stejný zákon byl dán lidem do srdcí už při jejich stvoření²⁾. Podle Nové smlouvy³⁾ už není splnění a dodržování zákona pro křesťany podmínkou spásy - vše za nás vykonal Pán Ježíš svatým životem a svou obětí⁴⁾. Desatero je dnes pro křesťany ukázkou jaký je Bůh a jak by proto měli věřící žít. A ten, kdo je v Kristu, tak se o to bude s radostí a z lásky k Němu s plným nasazením snažit⁵⁾.

1)Ex. 20,1-17; 2)Gen.1,27; 3)Ř. 10,4; 4)Ř. 5, 18; 5)Ř. 13,9-10;

Bezchybnou normou pro výklad Písma je Písmo samotné¹⁾. Věříme, že každé místo Písma osvětlené Duchem svatým jinými místy Písma, má jen jeden správný výklad²⁾; nemůže mít několik „pravdivých“ výkladů, které si odporují.

1)Sk. 15,15; 2)2P. 1,20-21 a Mat. 22,31-32;

BOŽÍ SPÁSA V KRISTU

Bůh padlé a hříšné lidstvo zcela nezavrhl, i když nikdo z lidí nebyl a není schopen dosáhnout úrovně spravedlnosti požadované svatým Bohem¹⁾ a všichni si zasloužíme věčné odsouzení. Přesto Bůh už před věky²⁾, ze své lásky a milosti, připravil pro mnohé plán spásy. Už od ráje³⁾ ho Bůh postupně zjevoval skrze své smlouvy s lidmi a prorocí. A v plnosti času plán spásy uskutečnil skrze svou druhou osobu – ve vtělení Spasitele Pána Ježíše Krista⁴⁾. Tuto milost, která byla dána pro věřící všech věků, máme popsánu v Písmech evangelia. Pán a Stvořitel světa se ponížil a ačkoli žil svatě, nechal se ukřižovat⁵⁾, aby nás tím vykoupil⁶⁾ z našeho otroctví hříchu a smrti. Plně a neopakovatelně touto obětí⁷⁾ uspokojil Boží spravedlnost a smířil nás s Bohem⁸⁾; a kvůli Ježíšově oběti nám byla připsána Jeho spravedlnost⁹⁾ a Bůh se stal i naším Otcem. A jen Pán Ježíš je nezástupně hlavou církve¹⁰⁾.

1)Iz. 64,5; 2)2Tim. 1,9; 3)Gen. 3,15; 4)Gal. 4,4-5; 5)Fil. 2,6-8; 6)1P. 1,18-20; 7)Žid. 10,11-12; 8)Ř.5,11; 9)2Kor. 5,21; 10)Kol. 1,18;

Spásu přijímají věřící vírou¹⁾, tj. plným spolehnutím se na pravdivost evangelia²⁾ a stálost a neměnnost Božího slova. Skutečná víra se „nedědí“ a není k ní možné dospět ani rozumově. Víra je dar Boží milosti a je naprosto nezasloužená³⁾.

1)Ef. 2,8; 2)1Kor. 15,1-6; 3)Ef. 2,9;

Přijetí spásy je podmíněno i pokáním¹⁾ – tj. lítostí nad svými hříchy²⁾, prosbou Boha o jejich odpuštění³⁾ a obrácením⁴⁾, tedy odhodláním už nehřešit a snahou žít pro Krista.

1)Mat. 4,17; 2)Luk. 18,13; 3)Ž. 25,11; 4)1P. 2,25;

Nedílnou součástí spasení je i proces posvěcování¹⁾. I spasený věřící totiž i nadále žije v porušeném těle, ale jeho hříšné touhy musí být posvěcováním umrtvovány²⁾. Posvěcení může u člověka začít jen tehdy, je-li Duch svatý přítomen v jeho nitru³⁾, dal mu nové srdce a nového ducha⁴⁾. Duch svatý vede a napomáhá věřícím k tomu, aby byl v jejich životech hřích zbavován moci⁵⁾, byly oslabovány tělesné žádosti a posilována svatost⁶⁾ a následování Pána Ježíše.

1)1P. 3,15a; 2)Ř. 6,6a11; 3)Ř. 8,9; 4)Ez. 11,19; 5)Ř. 6,6; 7)1P. 1,15

Bůh povolal věřící ke konání dobrých skutků¹⁾; ale ne jako k předpokladu, k upřednostnění, nebo jako výpomoci či dodatku ke spasení²⁾. To nám je dáno úplně zdarma³⁾ z Boží milosti skrze Krista. Věřící konají dobré činy ne, aby byli spaseni, ale proto, že už byli vzati na milost a chtějí se líbit⁴⁾ svému Pánu. Kdo se snaží ke své spáse ještě něco přidat, propadá klatbě⁵⁾.

1)Kol. 1,10; Gal. 2,16; 3)Ef. 2,8; 4)Ef. 5,8-10; 5)Gal. 1,8-9;

K dokonání Boží spásy je pro naši snahu nezbytná Boží moc a pomoc nejen na počátku

spásy, ale že Boží spásné jednání pokračuje i během celého života věřících až do jejich odvolání do nebeské slávy¹⁾. Děje se to přímluvnými modlitbami našeho Spasitele v nebi²⁾ (nikoli svatých) a působením Ducha svatého³⁾, který jedná jak chce; ale většinou skrze vliv Božího slova⁴⁾ a Jeho spolupůsobením v církvi i nápravě skrze ni⁵⁾.

1)Jn 24; 2)Ř. 8,34; 3)1Kor. 6,19; 4)1P. 1,12; 5)Gal. 6,1;

BOŽÍ PROZŘETELNOST

Bůh ve své moudrosti, svatosti a svým svobodným rozhodnutím ustanovil, určil a koná všechno, co se kdy stane¹⁾²⁾. Přesto není původcem žádného hříchu³⁾ a neruší svobodu ostatních tvorů; ale i tak dovede svůj všeobecný záměr ke svému cíli. Bůh ví všechno, ale ne proto, že to předvídá; On stále vše uskutečňuje podle své předem určené vůle⁴⁾. Nic se nemůže stát mimo Boží prozřetelnost; i důsledky dějů, „náhody“, „druhotné příčiny“ i neštěstí jsou podřízeny Božím záměrům a On si je používá podle své vůle⁵⁾. I pád části andělů, lidí a hřích, jsou součástí Božího věčného záměru směřujícího ke spáse a zachování věřících skrze Krista a k věčnému odsouzení Satana a všech, kdo zůstali zatvrzení v hříchu⁶⁾.

1)Iz. 46,10; 2)Sk. 4,27-28; 3)Jak. 1,13; 4)Sk. 15,18; 5)1P. 4,19; 6)Zj. 20,11-12 a 15;

Bůh také některé lidi už před stvořením světa předurčil¹⁾²⁾³⁾ a vyvolil podle své moudrosti a milosti k věčnému životu skrze Krista. A jiné nechal, aby si žili podle své vůle bez Boha, nebo aby následovali názory a učení mimo spásy v Kristu⁴⁾, či sloužili Bohu mimo Ducha svatého⁵⁾. Vyvolení není dáno původem, osobními kvalitami ani zásluhami a výchovou; je to nezasloužená a nepochopitelná Boží milost⁶⁾⁷⁾⁸⁾. Počet spasených je dán předem⁹⁾; jsou v něm i malé děti¹⁰⁾ a neschopní porozumět evangeliu.

1)Mat. 25,34; 2)Ef. 1,4-5; 3)Ř. 8,30; 4)Jn 4; 5)Mat.7,21-23; 6)Ef. 2,8-9; 7)2Tim. 1,9; 8)Ř. 9,11 a 13-16; 9)Ř. 11,25; 10)Mat.19,14;

Otázka předurčení je plně v pravomoci Boží prozřetelnosti¹⁾. My lidé vidíme jen to, co je před očima a nemůžeme v této věci u nikoho (ani u sebe) vynášet konečné soudy²⁾. Věřící prožívají ujištění³⁾ Ducha svatého, ale přesto musí až do konce svých životů pokračovat s pokorou a s poslušností v následování Krista⁴⁾.

1)2Tim.2,19; 2)1Kor. 4,5; 3)Gal. 4,6; 4)Fil. 2,12

BOŽÍ ÚČINNÉ POVOLÁNÍ A LIDSKÁ SVOBODNÁ VŮLE

Bůh ze své milosti¹⁾, v jeho určeném čase a svým způsobem, účinně povolává ty²⁾, kteří jsou od věků zapsáni v knize života³⁾. Oslovuje je svým Slovem a skrze ně je mocí Ducha svatého obživí⁴⁾ z temnot duchovní smrti a uvede do světla a života s Kristem. Nikdo se nedokáže vlastní silou⁵⁾ vymanit z temnoty hříchu a nikdo nemůže přijít k Ježíši Kristu, pokud ho k němu nepřitáhne nebeský Otec⁶⁾. Žádný člověk sám od sebe Boha nehledá⁷⁾ a bez daru víry mu nikdo právoplatně neuvěří⁸⁾. To ovšem nezabavuje křesťany povinnosti všem lidem zvěstovat evangelium⁹⁾; Písmo je k tomu zavazuje.

1)Ef. 2,6; 2)Ř. 8,30 a Ef. 1,11; 3)Zj. 13,8b; 4)Ef. 2,5; 5)Zach. 4,6; 6)J.6, 44; 7)Ž. 14, 2-3; 8)Ef. 2,8 9)Mat. 28,18-20

Písmo mluví o důležitosti lidské vůle¹⁾ a snahy. I lidé mimo Krista konají svobodně mnoho ocenitelných věcí. Ale lidské dobré činy přesto nemohou učinit lidi spravedlivými před Bohem; ospravedlnění musí být lidské vůli i lidskému hledání Boha²⁾, (které jsou též nutné), umožněno působením Ducha svatého v lidském nitru³⁾. Kromě nalezení lidské cesty zpět do „ráje ke stromu života“ a do Boží přítomnosti⁴⁾, je přirozená lidská vůle skutečně svobodná a nezávislá; není pouze iluzí nebo fikcí⁵⁾. Vůle lidí (podporovaná Duchem svatým) je nezbytná i k pokroku v duchovním životě věřících⁶⁾.

1)Deut. 6,5; 2)Mat. 7,7; 3)1Krá. 8,58; 4)Gen. 3,23-24 5)Gen. 3,22 a 1Tes. 2,15; 6)Ef. 4,1-3;

dokonale osvobozená lidská vůle může vznikat jen v životech věřících¹⁾, vysvobozených z nadvlády Satana a moci hříchu²⁾, od hrozícího Božího soudu³⁾, od prokletí zákona⁴⁾ i strachu ze smrti⁵⁾. A lidské svědomí podřízené Duchu svatému je vedeno i k osvobození a k nespoutání věcmi, které sami o sobě neodporují Božím zákonům, ale mohou vést k zákonictví⁶⁾. Osvobozený souhlasí s tím, co vychází z pravdy a souvisí s Kristovou láskou⁷⁾. Na druhou stranu v této oblasti hrozí nebezpečí hřešit ve jménu tzv. „křesťanské svobody“⁸⁾.

1)2Kor. 2,17; 2)Ř. 6,18; 3)1Tes. 1,10; 4)Gal. 3,10; 5)Žid. 2,15; 6)Kol. 2,20-23; 7)Ř. 13,10; 8)1P. 2,16;

ZACHOVÁNÍ SVATÝCH A JISTOTA MILOSTI A SPÁSY

Bůh ty, které přitáhl ke Kristu¹⁾ a které mu dal²⁾, ty také zachová³⁾ až do dnů věčnosti. Věřící mohou projít bouřemi života i pády, budou však činit pokání a navrátí se k Bohu, protože je to On, kdo je ze své milosti a kvůli svému povolání⁴⁾ nenechá odpadnout⁵⁾. I v této záležitosti jedná Bůh pro nás často nepochopitelně; víc hledí na své povolání než na nám viditelné lidské skutky⁶⁾.

¹⁾J. 6,44 a J. 12,32; ²⁾J. 17,2; ³⁾J. 10,28-29; ⁴⁾2Tim. 1,9; ⁵⁾Ju 24; ⁶⁾Ř. 11,29;

Ti, kteří mají pouhou lidskou víru, ta je zklame¹⁾. Ale ti, kteří dostali Boží dar víry, milují svého Spasitele²⁾ a žijí v Boží bázni a v poslušnosti Jeho slova³⁾, ti prožívají jistotu spasení, kterou v nich potvrzuje Duch svatý⁴⁾. Tato jistota není založena především na lidských pocitech; spočívá na pevných skutečnostech spásy⁵⁾ dosvědčených evangeliem⁶⁾, na vnitřních projevech darů milosti Ducha svatého⁷⁾ a na nesení jeho ovoce⁸⁾. I skutečný věřící tuto jistotu nemusí vždy prožívat, zvláště když prochází pády a zkouškami; a než ji získá, musí o tuto jistotu často dlouho bojovat⁹⁾. Mnohem nebezpečnější však je lidská domýšlivá sebejistota, kterou ale Bůh na věčnosti nepotvrdí¹⁰⁾.

¹⁾Job 8,13-14 a Jak. 2,14; ²⁾J. 14,21; ³⁾1J. 2,3; ⁴⁾Gal. 4,6; ⁵⁾Žid. 6,17-18; ⁶⁾J. 21,24; ⁷⁾2P. 1,3-4; ⁸⁾J.15,5; ⁹⁾Ž.51,14; ¹⁰⁾Mat. 7,21-23

SPOLEČENSTVÍ CÍRKVE A ŽIVOT V NÍ

Věříme v jediné společenství církve¹⁾ - souhrn všech svatých²⁾ - a Kristovu nevěstu³⁾, která je podřízena své hlavě – Kristu, slouží mu a modlí jen k Němu a Bohu Otci v Duchu a pravdě. Církev je tvořena pouze z vyvolených a pravému Bohu a Kristu věrných věřících ze všech věků. Těch, kteří s vírou očekávali Mesiáše, který přijde v budoucnosti⁴⁾, těch, kteří mu uvěřili v době Jeho vtělení⁵⁾, i všech těch, kteří s vírou vyhlíželi, vyhlížejí a někteří se setkají ještě za svého života s přicházejícím Spasitelem v oblacích⁶⁾.

¹⁾Žid.12,23; ²⁾Ef. 5,27; ³⁾Zj. 21,9; ⁴⁾1P. 1,10-11; ⁵⁾J. 6,69; ⁶⁾1Tes. 4,17;

Všichni předurčení, kteří uvěřili a uvěří v Krista, žijí zbožně podle Písma a které sjednocuje Duch svatý, ti tvoří společenství těla Kristova¹⁾ – Jeho neviditelnou církev, kterou nepřemohou ani brány pekla²⁾. Přesto ve viditelných církvích a sborech vždy byli a vždy budou někteří členové církve³⁾, kteří nepatří mezi vykoupené Boží děti. Nejsou ovečkami, které slyší Pastýřův hlas⁴⁾, ale vstoupili do ovčince církve jinak než skrze Krista⁵⁾. Někteří prožijí v církvi celý život, jiné se ve sborech podaří podle činů rozpoznat a pokud omítnou pokání a změnu, vyloučit⁶⁾; ale konečné a dokonalé oddělení „pšenice od plevle“ a „ovcí od kozlů“ provede na konci věků až sám Pán církve⁷⁾. A žel, je smutnou skutečností, že celé církve i sbory, stejně jako Židé, se mohou stát Satanovou synyogou⁸⁾ mimo podřízenost evangeliu Písem i mimo Krista⁹⁾.

¹⁾Ef. 1,22b-23; ²⁾Mat. 16,18; ³⁾1J. 2,19; ⁴⁾J. 10,3; ⁵⁾J. 10,1 a 7; ⁶⁾Mat. 18,15-17; ⁷⁾Mat. 13,38aMat. 25,32; ⁸⁾Zj. 2,9; ⁹⁾Gal.1,7-8a5,4

Sborová shromáždění mají vést ustanovení starší, kteří splňují podmínky dané Písmem¹⁾ a byli sborem k jejich duchovní službě oddělení²⁾ a schválení. Mají sloužit sboru zvláště kázáním a vyučováním podle svých obdarování³⁾. Ale úkol vzájemné služby nejrůznějšími způsoby, mají i ostatní členové sboru⁴⁾; a to nejen k sobě navzájem, ale i vůči svému okolí; a to jak službou, tak i evangeliem⁵⁾.

¹⁾1Tim. 3,1-7 a Tit. 1,5-9; ²⁾1Tim. 4,14; ³⁾Ef. 4,11-12; ⁴⁾Ř. 12,10-18; ⁵⁾1P. 3,15;

Věřící se od dob apoštolů scházeli v místních sborech vedených staršími¹⁾ a tvořili územně samostatné církve²⁾ nepodřízené hierarchicky sboru v Jeruzalémě či Římě. Sbory se podřizovaly jednotnému učení evangelia a spolupracovaly³⁾; ale byly samostatnými církvemi, kdy v každém sboru byly všechny dary Ducha svatého potřebné ke službě, správě i sborovému užítku⁴⁾. Až v dobách po císaři Konstantinovi I. uskutečnili papežové církevní centralizaci a získali vliv, moc i bohatství. Našimi vzory po duchovní a organizační stránce jsou ale sbory prvotní církve.

¹⁾Tit. 1,5; ²⁾Ř. 16,16; ³⁾2Kor. 9,12-13; ⁴⁾1Kor. 1,4-7;

Kristova novozákonní církev se už od dob apoštolů¹⁾ schází ke slavení, k díkůvzdání,

ke kázání evangelia a k vysluhování Kristových nařízení převážně v Den Páně – tj. první den po sobotě – kdy byl náš Pán slavně vzkříšen²⁾ a byl seslán i Duch svatý (v padesátý den po svátku Pascha³⁾). Dodržování soboty je také jediným příkázáním Desatera, které Nový Zákon neopakuje a tedy nenařizuje. Neděle tedy není „křesťanskou sobotou“.

¹⁾Sk. 20,7 a ¹Kor. 16,2; ²⁾Mat. 28,1 a 5-6; ³⁾Lv. 23,16;

Bez působení Ducha svatého v církvi se sbory časem stanou jen „skanzeny tradic“.

Věříme však, že hlavním společným cílem působením Písma a Ducha svatého je proměna osobních životů věřících ke stále větší podobnosti Pánu Ježíši Kristu. Proto hledíme s nedůvěrou na křesťanské aktivity zaměřené na „radostné pocity“, na zázraky, na cesty za známými kazateli a na touhu po „čerstvějším Božím slově“ skrze „výklad jazyků“ i po různých „nadbiblických“ zjeveních a knihách. Zvláště když se ani po těchto zvláštních projevech a zážitcích u těchto věřících neproказuje duchovní růst v osobních i rodinných křesťanských životech. Takže jaké prostředky Boží Duch k budování církve a věřících používá, ukáže podle ovoce až čas⁴⁾; a definitivně to rozsoudí Pán.

¹⁾2Kor. 3,6 ²⁾Ef. 4,15 ³⁾1Kor. 3,12-15;

KŘEST A VEČEŘE PÁNĚ

Kristus nařídil, aby církev dodržovala jen tato dvě ustanovení.

Mat. 28,18-20; Luk. 22,19-20;

Křest není vstupní branou ke spáse¹⁾; je dobrovolným aktem stvrzujícím rozhodnutí víry a pokání²⁾ opustit život bez Boha a proti Jeho nařízením, poslušně následovat Ježíšův příklad i ve křtu a začlenit se do sboru věřících³⁾. Nekřtíme malé děti, protože takové rozhodnutí ještě nemohou udělat.

¹⁾Žid. 11,6 a Mk. 1,15; ²⁾Sk. 2,38; ³⁾Sk. 2,41;

Křest, který prováděli apoštolové a první církev, nebyl křest pokropením/politím, ale křest ponořením¹⁾. Křest je připodobněním „pohřbu“ křtěncovy hříšné přirozenosti v „hrobu vody“ a povstání s Kristem k novému životu²⁾. Proto křtíme tímto způsobem i my.

¹⁾Sk. 8,38; ²⁾Ř. 6,4;

Večeře Páně patří k nejpodstatnějším částem shromáždění věřících, protože je uvádí do vděčnosti a do bližšího obecenství s jejich Spasitelem¹⁾. Je to nejniternější připomínka utrpení našeho Spasitele²⁾ a názorné připodobnění oběti jeho těla a prolití jeho krve k očištění našich hříchů a dostatečného výkupného před svatým Bohem³⁾. Odmítáme však učení o přepodstatňování chleba a vína během památky (mše) ve skutečné tělo a krev Páně. Církev toto nařízení slaví na památku⁴⁾. Proto důrazně odmítáme i dogma o opakovaně probíhající oběti⁵⁾ Krista při mši.

¹⁾1Kor. 11,23-26; ²⁾1Kor. 1,24-25 ³⁾Žid. 9,12; ⁴⁾Luk. 22,19b; ⁵⁾Žid. 9,25-28;

MANŽELSTVÍ

Manželství je Božím zřízením a už od počátku je určeno jen pro muže a ženy¹⁾, tj. jen dvě Bohem stvořená pohlaví. Transgender a další genderové „pocity“ jsou odmítnutím Božích plánů. Manželství bylo určeno ke vzájemné pomoci mužů a žen²⁾, k legitimnímu množení lidstva³⁾ a k předcházení sexuální nečistotě⁴⁾. Pán Ježíš deklaroval manželství jako svazek jen jednoho muže s jednou ženou a neschvaloval rozvod⁵⁾. V křesťanských manželstvích by role a vztahy mužů a žen měly odpovídat Písmu⁶⁾ (tj. ženy se podřizují mužům a muži Kristu). Do manželství mohou vstoupit lidé, kteří jsou právně způsobilí a nemělo by jít o blízké příbuzné⁷⁾. Křesťané by neměli vstupovat do manželství s nevěřícími⁸⁾, předmanželský sex je smilstvem⁹⁾ a mimomanželský cizoložstvím¹⁰⁾. Bůh skrze Písmo odsuzuje jako ohavnost nejen homosexuální¹¹⁾ ale i všechny další perverzní sexuální praktiky¹²⁾. Z různých důvodů nežijí všichni lidé v manželství. Věřící by to měli v čistotě využít pro důslednější službu Bohu ¹³⁾.

¹⁾Gen.1,27; ²⁾Gen. 2,20; ³⁾Gen.1,28; ⁴⁾1Kor.7,2; ⁵⁾Mat.19,4-9; ⁶⁾Ef.5,22-25,28 a 6,1-2; ⁷⁾Lev.18,6; ⁸⁾2Kor.6,14; ⁹⁾Gen. 38,24; ¹⁰⁾J. 8,4; ¹¹⁾Lev. 20,13; ¹²⁾Lev. 20,15; ¹³⁾1Kor. 7,7-8

PODŘIZOVÁNÍ SE (NEJEN) SVĚTSKÝM AUTORITÁM

Vládní i civilní autority jsou na světě z Božího záměru¹⁾ a věřící se jim mají podřizovat. Máme respektovat jejich nařízení a máme poslouchat jejich pokyny²⁾ i v dnešní době

neochoty se čemukoli podřizovat. Máme se za autority také modlit³⁾. Podřizování autoritám má začínat už v rodinách a při výchově dětí (viz předchozí odkaz b.6). Jedinou výjimkou k neuposlechnutí příkazů nejen světských autorit jsou ty, která přímo odporují Boží vůli zjevené v Písmu⁴⁾. Ale věřící lidé by se měli podřizovat i vedení v jejich sborech⁵⁾ a ° sobě navzájem⁶⁾. Také všechna naše slova, ale i nutné civilní sliby či přísahy mají být vždy pravdivé – naše ano má znamenat vždy ano, a naše ne vždy ne⁷⁾. Věřící má respektovat autority, ne však kvůli nim, nebo ze strachu; ale protože se podřizuje Kristu a Jeho slovu⁸⁾, které to říká.

1)Ř.13,1; 2)Ř. 13,2-7; 3)1Tim. 2,1-2; 4)Dan. 3,16-18 a Sk. 4,19; 5)1Tim. 5,19 a 1P. 5,5; 6)Ef. 5,21; 7)Mat. 5,37; 8)1P. 2,13-15;

ŽIVOT PO SMRTI A VZKŘÍŠENÍ Z MRTVÝCH

Život smrtí nekončí¹⁾. Tělo se rozpadne v prach²⁾, ale lidský duch nezmizí³⁾. Duch věřícího přejde do Boží blízkosti (ráje⁴⁾), kde bude čekat na své plné oslavení, ale duch nevěřícího do Hádu, místa mučivého očekávání⁵⁾ na konečné odsouzení v Geheně – ohnivém jezeru⁶⁾. Bible nezjevuje možnost posmrtného „polepšení“ v očištění.

1)J. 11,25-26; 2)Job 34,15; 3)Kaz. 12,7; 4)Luk. 23,43; 5)Luk. 16,23; 6)Zj. 20,14-15;

Při prvním vzkříšení z mrtvých budou mrtvá těla věřících obnovena, přeměněna¹⁾ a opět spojena s jejich duchem. Vzkříšená těla budou duchovní²⁾ a budou podobná nynějšímu tělu Kristovu. Těm věrným, kteří se vzkříšení dočkají živí, budou také jejich těla proměněna a společně s Kristem budou vládnout tisíc let³⁾. Nevěřící budou vzkříšeni až po konci milenia ke konečnému odsouzení⁶⁾.

1)1Kor. 15,42-43; 2)1Kor. 15,44 a Fil. 3,20-21; 3)1Tes. 4,15-17; 4)Zj. 20,5;

TISÍCILETÉ KRÁLOVSTVÍ

Před závěrem věků přijde Pán Ježíš podruhé a to tentokrát jako Král králů a Pán pánů¹⁾. Přijde ve své slávě a bude na této zemi vládnout celé Milenium – tisíc let²⁾. - a že Milenium není obraznou dobou Ježíšovy vyvýšenosti, ale že bude Jeho reálnou vládou³⁾ v Božím království na zemi. Ti, kteří věří v reálné Milenium se však neshodují v otázce okamžiku vytržení církve. My se přikláníme k pretribulacionismu, tj. že Pán Ježíš vytrhne církve před sedmi lety soužení předcházející dobu Milenia. Vede nás k tomu pochopení, že Den Kristův (vytržení⁴⁾) a Den Hospodinův (porážka zla a Satana i začátek Milenia)⁵⁾ není totožná událost. Věříme, že doba vytržení může nastat (na rozdíl od dne Hospodinova který přijde až po sedmi letech soužení) kdykoli. Ale tato otázka by neměla být důvodem rozdělení věřících; ale měla by vést ke všeobecné snaze být na nečekaný příchod Pána připraveni⁶⁾.

1)Luk. 21,27 a Zj.19,11 a 16; 2)Zj. 20,4b; 3)Iz. 11, 3-10; 4)1 Tes. 4,15-17 a 1Tes.5,2; 5) Zj. 19,11-16 6)Luk. 12,40

POSLEDNÍ SOUD

Bůh ve své svrchovanosti určil den¹⁾, kdy bude z velkého bílého trůnu spravedlivě soudit svět, padlé anděly i lidi. Soud uskuteční skrze svého Syna, kterému ho svěřil²⁾. Po mileniu bude totiž Satan propuštěn a znovu svede celý padlý svět³⁾. Soud proběhne po zničení Satana a armád zla u Armagedonu⁴⁾. Až po tomto konečném Ježíšově vítězství se uskuteční všeobecné vzkříšení⁵⁾ a lidé všech věků (mimo už vzkříšených a vytržených věřících) budou souzeni před bílým trůnem⁶⁾. Spravedlivě budou posouzeny všechny jejich motivy i činy⁷⁾ a rozhodnuto bude ° podle jmen zapsaných v knize života⁸⁾. Všichni nezapsaní budou, i se Satanem, smrtí a Hádesem, uvrženi do Geheny – ohnivého jezera⁹⁾. Ale omilostnění a požehnaní budou radostně žít věčně v Boží slávě a Beránkově přítomnosti v novém Jeruzalémě¹⁰⁾.

1)Sk.17,31; 2)2Tim. 4,1; 3)Zj. 20,7-8; 4)Zj. 20,9; 5)J. 5,28-29; 6)Zj. 20,11; 7)Kaz. 12,14; 8) 9)Zj. 20,12 a 15; 10)Zj. 22,3-5;

Jedním z cílů, který má uskutečnění posledního soudu všem ukázat, že Boží suverénní možností je prosadit svoji vůli¹⁾. Má varovat ty, kteří se pod vlivem Božího Ducha soudem nechají varovat a budou činit pokání²⁾. Má ukázat Boží nepochopitelnou milost těm, které zachránil skrze Pána Ježíše Krista³⁾ a daroval jim blahoslavený věčný život ve své

blízkosti. A také má demonstrovat svoji spravedlnost potrestáním všech sil zla⁴⁾ a všech, kteří svobodně a povýšeně odporovali Božím záměrům.

¹⁾Job 42,1-2; ²⁾Luk. 3,7-9; ³⁾Ř. 6,23; ⁴⁾2P. 2,9-10

Pro věřící je též Boží soud vážnou připomínkou toho, že Bůh je nejen milostivý¹⁾, ale i spravedlivý Otec²⁾, který nepřehlídí hřích a své děti nenechá bez výchovy. A že nikdo z věřících nemůže ochabnout v bdělosti, poslušnosti a lásce, protože nevíme, kdy se pro nás náš drahý Spasitel na zem opět vrátí⁴⁾.

¹⁾Ž. 111,4; ²⁾Žid. 12,6-7 ³⁾Mat. 24,42;

Toto vyznání víry bylo vypracováno podle podrobnějšího Baptistického vyznání víry z r. 1689 (vydalo Didasko z.s. v Kroměříži r. 2016). Jde o stručnější vyznání, ale snažili jsme se nic podstatného nevynechat. Body vyznání jsme však jinak seřadili a příbuzné a související kapitoly sloučili. A někde bylo nutné i doplnění (např. o manželství), protože dnes se objevují i skutečnosti, které by naše předchůdce ani nenapadly.

Staršovstvo sboru EB v Jablonci n/N